

raaden var bleven syg paa Rejsen og ventedes først hjem efter Jul. Han maatte da nu forsøge det yderste Middel og henvende sig til en Pengeudlaaner, en Aagerkarl. Han gennemgik en Dag i Bladene de enslydende Bekendtgørelser med Smaatryk, hvormed disse Menneskevenner daglig bringer sig i Erindring, og han bestemte sig tilsidst for en Mand, som hed Søndergaard, et Navn, der i hans Øre havde noget tillidsvækkende ved sig, fordi der hjemme i hans Barndomsby havde boet en skikkelig gammel Kagekone af det samme Navn. Da han vidste, at man bedst traf den Slags Folk om Aftenen, naar det var bleven mørkt, ventede han til henimod Sekstiden og gik saa ind til Byen.

Hr. Søndergaard, der kaldte sig Ejendoms-kommissionær, boede i en af de stille Smaagader omkring Domhuset, hvorigennem Folk skyder Genvvej, naar de har travlt, men hvis Navne de færreste kender. Per maatte da ogsaa spørge sig frem og læse paa Hjørnetavlerne for at finde den rigtige Gade. Det var et lille, smalt og mennesketomt Stræde med en eneste Lygte, som netop stod foran det Hus, han søgte. Han traadte ud paa Gaden og saae op mod anden Sal, hvor Hr. Søndergaard skulde bo. Der var kun tre Vinduer, og der saaes Lys i dem alle. Manden var da rimeligvis hjemme.